

عنوان مقاله:

جایگاه خوشنویسی و خوشنویسان خراسانی در دوره سلطان حسین بایقرا (۹۱۱-۸۷۵ق)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 7، شماره 25 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

مصطفی لعل شاطری - دانشجوی دکتری تاریخ ایران اسلامی، دانشگاه فردوسی مشهد

محمدعلی رجبی - عضو هیات علمی دانشگاه شاهد تهران

خلاصه مقاله:

عصر تیموریان، دوران شکوفایی و رواج انواع شاخه های هنری محسوب می شود. بی شک حمایت فرمانروایان تیموری از هنر خوشنویسی، یکی از عوامل رشد و بالندگی این هنر در سده نهم قمری و دوره های آتی بود. در دوره سلطان حسین بایقرا (۹۱۱-۸۷۵ق) و وزیر او، امیر علیشیر نوایی، با کاهش دغدغه های اقتصادی هنرمندان از جمله، خوشنویسان و حمایت اقتصادی و سیاسی، زمینه ایجاد و بروز خلاقیت هنرمندان و در نتیجه، گسترش و پیشرفت این هنر در خراسان فراهم شد. به نحوی که ظهور هنرمندی همچون «سلطانعلی مشهدی» بزرگترین خوشنویس عصر تیموری و یکی از چند هنرمند برجسته تاریخ ایران، گواه این امر می باشد. پژوهش حاضر بر آن است تا با روش توصیفی- تحلیلی و با تکیه بر متون تاریخی به بررسی شرایط هنر خوشنویسی و هنرمندان مطرح خراسان در دوره سلطان حسین بایقرا بپردازد و نیز به این پرسش پاسخ دهد که رویکرد سلطان حسین به هنر خوشنویسی چگونه و چه تعداد از این هنرمندان خراسانی و متعاقبا کارکردهای آنان برای دربار در چه راستایی بوده است؟ داده ها حاکی از آن است که در این دوره بنا به دلایل متعددی و به ویژه طبع هنردوست دربار مبتنی بر باورهای اعتقادی و نیز کسب وجه ملی و فراملی در حوزه فرهنگی- مذهبی، سیاست و سایر امور کشورداری، توجه به خوشنویسی در زمره اولویت های هنری قرار گرفته و از این رو اقدامات علمی و عملی چشمگیری در عرصه تکامل این هنر از سوی هنرمندان خراسانی صورت پذیرفت. بر این اساس طی حکومت سلطان حسین، خوشنویسان با ابداع شیوه های ایرانی و جدایی نسبی از اسلوب و سبک های کتابت عربی، به خلق آثاری ممتاز پرداختند که تا حد بسیاری هم راستا با مقتضیات جامعه و همچنین نیازهای مد نظر حامیان آنان بود.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030343>

